

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Fructus IV. Virulentia Schismatis, & abiunctionis à visibili Ecclesiæ capite,
Romano Pontifice.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

lum? Cur inquam hu usmodi scripta præuariari plus ve-
reamur, quàm sedis Apostolicæ Decretum &c. cuius au-
thoritati nullatenus præiudicare possunt, cui omnes per
omnia absque omni hæsitatione debemus obedire; cui
nunquam debitam exhibemus obedientiam, si eius statu-
ta potius iudicare quàm implere curamus. Hoc est enim
priuilegium obedientiæ, de sententia sui præceptoris non
iudicare, in ijs duntaxat rebus quas canonicis Scripturis
contraire non videmus; imo statim exequi quod iubetur.
Nam quicumque facere noluerit nisi quod prius sua ratio-
ne probauerit esse faciendum, non tam præceptoris suo
quàm propriæ voluntatis arbitrio satisfacisse iudicabitur.
Hanc ergo puram obedientiam cum omnibus spiritali-
bus nostris præceptoribus certissimè debeamus, maximè
tamen Apostolicæ sedi ex intimo corde debemus, quæ to-
tius Christianæ Religionis caput est & origo.]

FRUCTVS IV.

Virulentia Schismatis, & inhobedientia erga Pontificem.

EX Constitutis circa obedientiam Pontifici prout Ec-
clesiæ capiti exhibendam, eruendum insuper est,
quàm graue, quamque auersandum sit peccatum Schis-
matis, etiam priusquam per illud fides excindatur. Est
enim Schisma peccatum, non contra fidem; atque aded
ab hæresi diuersum, vt philosophatur Cresconius approbā-
te S. Augustino l. 2. contra eum cap. 3. Est itaque Schisma,
peccatum contra obedientiam. Sanctus quidem Thomas
2. 2. q. 39. art. 1. ait, Schisma esse peccatum contra chari-
tatem, quia charitatis est vnire & conciliare ad inuicem
caput & membra, ipsaque membra inter se. Quatenus er-
go Schisma impetit & oblædit eam vnionem, infertque di-
sunctionem ab Ecclesiæ capite aut membris, eatenus vio-
lat specialiter charitatem; ad quam pertinet volitio nexus
& coniunctionis cum capite & membris Ecclesiæ. Sicut

ta-

tamen Schisma violabit fidem, si spectetur prout est volitio disiungendi se ab vnitate fidei cum capite & membris Ecclesiæ; Ita violabit obedientiam, si spectetur prout est detrectatio subiectionis ad caput Ecclesiæ. Qua ratione, vt habetur ex multis quæ adducit Michael Aninyon in tract. de vnit. ouilis & Pastoris c. 8. 9. & 10. Schisma est grauissimum peccatum, taleque ac tantū, vt neget Valentia 2. 2. d. 3. q. 15. par. 2. dari paruitatem materiæ qua eximatur à graui & mortali peccato: cum separatio ab Ecclesiæ vnitatem & capite prout tali, sit res grauis, in quacunque tandem materia contingat: ac proinde sola in deliberatione, aut imperfectione actus, potest ita tenuari, vt ad mortalem culpam non accedat, sicut de blasphemia & periurio dicitur.

Damna maxima huic peccato adiuncta, prosequitur Conradus Brunus l. 1. de hæret. c. 16. & quanta sint patere satis potest, ex vastitate illata Ecclesiæ, per ea viginti nouem Schismata quibus Ecclesiam esse infestatam, notauit idem Brunus l. 1. de Seditiosis c. 3. Meritò igitur & æternum exitium manet Schismaticos, & plerumque etiam temporale, quo æternæ ipsorum calamitati & immedicabili contritioni proluditur. Exitium æternum Schismaticos manere, Beda ferm. de D. Petro & Paulo *sub finem*, optima ratione confirmat. [Ideò (inquit,) B. Petrus qui Christum vera fide confessus, vero est amore secutus, specialiter clauus Regni Coelorum, & principatum iudiciariæ potestatis accepit, vt omnes per orbem credentes intelligant, quia qui cūque ab vnitatem fidei vel societatis illius quolibet modo segregant semeptifos, tales nec vinculis peccatorum absolui possunt, nec ianuam Regni Coelestis ingredi.] Egregiè quoque pensata Schismatis malignitate id tradidit S. Irenæus l. 4. c. 26. verbis illis. [Iudicabit autem DEVS, & eos qui Schismata operantur; qui sunt immanes, non habentes DEI dilectionem, suamque vtilitatem potius considerantes quàm vnitatem Ecclesiæ; Et propter modicas

dicat & quaslibet causas, magnum & gloriosum corpus Christi conscindunt & diuidunt, & quantum in ipsis est, interficiunt; pacem loquentes & bellum operantes, verè liquantes culicem, & camelum transglutientes. Nulla enim ab eis tanta potest fieri correptio, quanta est schismatis pernicies.] Hoc dicit, quia schismatici obtinent schismati & discessioni suæ ab Ecclesia, aliquid correptione & emendatione dignum. At nullius abusionis in emendatio tanti est, vt cum schismatis virulentia componi merito possit. Vnde omnia potiùs incommoda subeunda esse, quàm scindendam schismate Ecclesiam, grauissimè admonet Dionys. Alexand. apud Eusebium V I. histor. Iudicium porrò vltorium, quod schismaticis denunciat S. Irenæus loco allegato, pertinere ad æternum exitium in extremo Iudicio decernendum, patet ex calce cap. 56. eiusdem libri.

Nonnulli verò Patres, temporariam vltionem iam ex hac vita schismaticis à Deo repèdi solitam vrgent, vt schismatis virulentiam manifestent. Præstitit hoc fusè & validè S. Cyprianus lib. de vnit. Eccles. præsertim nu. 59. Vbi agens de Schismatico. [Auerfandus (inquit) est talis, atque fugiendus, quisquis fuerit ab Ecclesia separatus. Peruersus est huiusmodi, & peccat, & est à semetipso damnatus. An esse tibi cū Christo videtur, qui aduersus Sacerdotes Christi facit; qui se à cleri eius, & plebis societate secernit? Arma ille contra Ecclesiam portat, contra Dei dispositionem repugnat; hostis altaris, aduersus sacrificium Christi rebellis, pro fide perfidus, pro Religione sacrilegus, inobsequens feruus, filius impius, frater inimicus, contemptis Episcopis, & Dei Sacerdotibus relictis, constituere audet aliud altare, precem alteram illicitis vocibus facere, Dominicæ hostiæ veritatem per falsa sacrificia prophanare; nec dignatur scire, quoniam qui contra ordinationem Dei nititur, obtemeritatis audaciam diuina animaduersione punitur. Sic Chore, & Dathan, & Abiron, qui sibi contra Moysem &

H h h

Aaron

Aáron sacrificandi licentiam vendicare conati sunt; pœnas statim pro suis conatibus pependerunt. Terra compagibus ruptis in profundum sinum patuit, stantes atque viuentes recedentis Soli hiatus absorbit. Nec tantum eos qui authores fuerant, Dei indignantis ira percussit; sed & cœteros ducentos quinquaginta participes eiusdem furoris & Comites, qui cœagulati cum eisdem simul ad audaciam fuerant, exiens à Domino ignis properata ultione consumpsit; admonens scilicet & ostendens, contra Deum fieri, quidquid improbi fuerint ad destruendam ordinationem Dei, humana voluntate conati.] Egregiè idem argumentum ad atrocitatem schismatis aperiendam vrget Sanctus Augustinus l. 2. de Baptismo cap. 6. & sæpè alibi agens contra Donatistas, initio non nisi schismaticos. Eo cap. 6. monstrans crimen traditionis librorum Sacrorum, cuius sub Diocletiano admissi insimulabantur Catholici, non æquare crimen schismatis. [An (inquit) grauiora sunt crimina traditorum, quàm schismaticorum? Non afferamus frateras dolosas: vbi appendamus quod volumus, & quomodo volumus pro arbitrio nostro, dicentes, hoc graue, hoc leue est: sed afferamus diuinam statem de Scripturis sanctis, tanquam de Thesauris Dominicis, & in illa quid sit grauius appendamus: imò non appendamus, sed à Domino appensa recognoscamus. Tempore illo quo Dominus priora delicta recentibus pœnarum exemplis cauenda monstrauit, & idolum fabricatum, atque adoratum est, & propheticus liber ira Regis contemptoris incensus & schisma tentatum: Idololatria gladio punita est; exusti libri Bellica coede & peregrina captiuitate, schisma hiatu terræ sepultis authoribus viuis, & cœteris coelesti igne consumptis. Quis iam dubitauerit, hoc esse sceleratius commissum, quod est grauius vindicatum?]

In eandem sententiam fusè & potèter disputat Clemens Rom. lib. 6. Constit. qui est de schismatibus. Libo nonnulla. [Primum omnium (inquit cap. 1.) caute Episcopi, hæreses,

refes, quæ horrendæ & difficiles, & à Deo maximè auersæ sunt, easque fugite vt ignem, qui appropinquantès vrit. Deinde fugite etiam schismata. Nec enim fas est declinare mentem ad sceleratas hæreses, neque ab ijs, qui vnum atque idem sentiunt, ambitionis causa seiungi atque distrahi. Hæc enim schismata cum quidam olim tentare ausi essent, non tulerunt impunè. Nam Dathan & Abiron, quia se Moyse opposuerunt, demersi sunt. Chore autem & quinquaginta cum eo, qui seditionem in Aäron concitarunt, igne arserunt.] Addit cap. 2. [Consideremus igitur chari fratres, quæ eorum gloria, qui schisma fecerunt, & quæ in eos Domini sententia. Etenim si is, qui contra Reges seditiones facit, supplicio dignus est; licet filius, licet amicus sit, quanto magis erit, qui aduersus Sacerdotes facit? Quanto enim Sacerdotium regno præstat, vtpotè pro anima certans, tanto grauiores poenas debet, qui audet vel nutu oculorum aduersari. Atqui nullus qui resistat, inultus euadit. Non enim Absalon & Abedada, qui & Seba dictus est; impuniti remanserunt, neque Chore & Dathan.]

Excurrit in horum omnium seditiones, præsertim Chore & Dathan, qui aduersus Moysen sanctissimum Ducem (quem ibi Clemens bellissimè pingit suis coloribus) atrox schisma conflagrant. Tum concludit cap. 4. [Si ergo DEVS, ijs qui cupiditate principatus defecerunt, continuò supplicium infligit, quanto grauius impiarum hæresum principibus, & auctoribus inferet? An non vehementiùs puniet eos, qui in ipsius DEI prouidentiam, vel creationem mundi blasphemii sunt? Verùm vos fratres, de exemplis sanctæ Scripturæ eruditi, cauetè ne non idem sentiatis, neue vniõnem vestram discindatis; quoniam qui opinionis nefariæ auctores fiunt, hi populos ad interitum dirigunt. Ac similiter vos Laici, ne accedatis ad eos, qui tradunt contraria Deo, neque impietatis eorum participes sitis. Ait enim, *Recedite de medio horum virorum, ne vnà cum eis pereatis; & iterum. Exite è medio eorum, & separamini;* ait Do-

minus . Et immundum ne tetigeritis , & ego recipiam
vos.]

Quod ait , cauendos principes impiarum hæresum , spectat ad schismaticos , vt patet ex capitis titulo apud Turrianum & Bouium . Et potest sanè schisma numerari inter hæreses , siue spectato vocis cortice ; (Schismaticus enim ex suo sibi cerebro , eligit caput à Deo non Constitutum . Nam saltem vult sequi suum Iudicium , abiecto sensu Vicarij Christi) siue attento vsu testatissimo , vt schisma degeneret denique in hæresim , de quo latè Suares lib. 1. defens. fidei cap. 22. Vt proinde schisma , sit hæresis inchoatiuè . Imò S. Bernard. serm. in Concilio Generali , significat schisma esse hæresim ; Et fauet S. Augustinus 2. contra Crescon. cap. 1. non secernens schisma ab hæresi , nisi penes antiquitatem . Fauet item S. Ambrosius in Satyri fratris monodia , cum de eo à Luciferianis abhorrente , ait . [Non putauit , fidem esse in schismate . Nam etsi fidem erga Deum tenerent , (Luciferiani) tamen erga Dei Ecclesiam non tenebant , cuius patiebantur velut quosdam artus diuidi , & membra lacerari . Etenim cum propter Ecclesiam Christus passus sit , & Christi corpus Ecclesia sit , non videtur ab his exhiberi Christo fides , à quibus euacuatur eius passio , corpusque distrahitur .] Accedit , quod nihil est procliuus , quam vt exoculante schismaticum malitia sua , prætexatur inobedientiæ honestas , & asseratur rectum , quod reuera est iniquum : quo ipso fit delapsus in hæresim , iuxta illud Petri Damiani Opusc. 5. *initio* ; [Vitium in hæresim vertitur , cum peruersi dogmatis assertionem firmatur .] Nimirum , viuæ fidei Regula , est solus Pontifex ; ac proinde , qui ab eo se abiungit , destitutus Regula , facile deflectet . Degenerat igitur schisma in hæresim si inueterascat . Et hoc attendens S. Clemens , potuit inter hæresum sectatores numerare schismaticos ; quamuis schisma vt sic , possit esse , salua & intacta fide , tametsi fide periclitante in schismate , vt dixit Ferrandus in 5. Innocentiæ regula *in fine* . Porro vel ex hac
schif.

schismatis lubricitate in hæresim, intelligi potest, quantum malum sit schisma. De eius malignitate, videndi insuper Optatus lib. 7. contra Parmen. *sub medium*. Sanctus Bernardus Epist. 219. *initio*. Ioannes Sarisber. Epist. 178. & Petrus Cellensis Epist. 26.

FRUCTVS V.

Pontifex, in quibusuis circa fidem & mores ambiguus, consulendus.

FRUCTUM alium per insignem, ex titulis Pontificijs propositis par est decerpere; nempe nihil debere censeri sanum in fide, & doctrina sanctorum morum, quod Pontifex non probauerit. Quæcunque verò ipse censuerit morbosa & reprobata, nulla ratione posse sana, vel admittenda videri; quia Christus omne huiusmodi iudicium circa fidei negotia, dedit Petro & eius successoribus, vt ex innumeris titulis propositis est perspicuum. Egregiè hoc tanquam axioma, ponit Lantfrancus ferè initio libri contra Berengarium, monens consentire in hac re, omnes Doctores. Præclarè idem statuit Chrysologus, Epistola ad Eutichetem *sub finem*, & Theodoretus Epistola ad S. Leonem, qua profitetur se probaturum quæcunque ipse probauerit, & reiecturum quæcunque reiecerit. Religio sit, præterire, luculentissimum, ipsisque veluti Solis radijs in hanc rem scriptum S. Maximi martyris locum, ex Epistola ad Petrum Illustrem, quem ibi S. Maximus hortatur, ne Pyrrho Constantinopolitano ab Apostolica Sede damnato, deferat honorem, vel impendat titulos, homini doctrinam sanam profitenti, conuenientes. Rationem reddit longiusculam, sed cuius quilibet apex, sit cedro dignus. [Neque enim (inquit) tale quid sacra regula eum vocari permittit. A cuncta quippè cecidit sanctitate, qui ab Ecclesia Catholica spontè prosiliit. Non enim fas est illum ex quacunque laude